

କ୍ରିବଲେର ଗପ ।।

କ୍ରିବଲ ଖୁବ ଅସୁବିଧେୟ ଛିଲ, ତାଇ, ଏକଟା ସମାଧାନେ ତାକେ ଆସତେଇ ହଲ । ଏମନିତେଇ ଝାଞ୍ଚଟେର ତାର ଶେଷ ଛିଲ ନା । ଦେଶ ତିନଟେକେ ଭୁଲେ ଥାକାର, ଏଡ଼ାନୋର, କୋନୋ ଉପାୟ ଛିଲ ନା ତାର, ଏଡ଼ାବେ କୀ କରେ, ତାର ପେଟେର ସଙ୍ଗେ ସେଁଟେ ଦେଓୟା ଆହେ ତାଦେର । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ନତୁନ କିଛୁ ନା କିଛୁ ଘଟେ ଚଲେହେ । ସମାଜ ସଭ୍ୟତା ସଂସାର ସବ କିଛୁଇ ବଦଳେ ଯାଚେ ତାଦେର । କିଛୁ ନା କିଛୁ ଗରମିଳ ଗନ୍ଧଗୋଲ ସେଖାନେ ଘଟେ ଚଲେହେ ପ୍ରତିନିଯତ ।

କିନ୍ତୁ ସେଟା ବଡ଼ କଥା ନା । କ୍ରିବଲେର ବସ ଯାଇନି ଏଥିନୋ, ଦେହେର ନିଜେର ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ଭୁଗୋଲ ଇତିହାସ । ସମଯେର ଗତି ମେନେ ଝାତୁଚକ୍ର ମେନେ ଶରୀରେର ଦାବି ଜାଗେ । ବହରେ ଦୁବାର ବାଚା ହ୍ୟ ତାର, ବାଚାଦେର ନିଯେ ଝାମେଲାଯ ପଡ଼ିଛିଲ କ୍ରିବଲ । ଏଥାନେ ସେଖାନେ ଚଲେ ଯାଇ, ଲୋକେ ଧରେ ମାରେ, ଲାରିର ତଳାତେଓ ମାରା ଗେଛେ ଏକ ଆଧଟା । ବେଁଚେ ଥାକଲେଓ ଝାମେଲା କିଛୁ କମ ନା । ଓହି ତିନଟେ ଦେଶ ଭର୍ତ୍ତି ଅଜ୍ଞନ ଜୟଳ, ପାହାଡ଼, ଲୋକାଲୟ -- ତାର କୋଥାଓ ମୁଖ ମାରଲେଇ ହଲ । ଆପାତତ ହ୍ୟତ ଏକଟା ଛୋଟ ଦୁର୍ଘଟନା, କିନ୍ତୁ ତାର ଥେକେ କତ ହାଜାର ବହର ଯେ ପିଛିୟେ ଯେତେ ପାରେ, ଆମୂଳ ଧ୍ୟାନ ହ୍ୟେ ଯେତେ ପାରେ ଗୋଟା ଅଭିଯୋଜନ ବିବର୍ତ୍ତନ ସବକିଛୁ । ତା ହଲେଇ ବା କୀ ହ୍ୟ, ମାରୋ ମାରୋ ମନେ ହେୟେଛେ କ୍ରିବଲ-ଏର । କିନ୍ତୁ ମନ ଖୁଁତଖୁଁତ କରାଟାଓ ଆଟକାତେ ପାରେ ନା, ଏତ କିଛୁ ଘଟେ ଯାବେ ତାର ଏକଟୁ ଅସାବଧାନତାୟ ?

ଏର ମଧ୍ୟେ ପରପର ଦୁ-ଦୁଟୋ ବାଚା ଖେଯେ ଫେଲିଲ ହଲୋ ବିଡ଼ାଳ । କୀ ଯେ ଘଟିଲ ତାର, ନିଜେଇ ବୁଝୋ ଉଠିତେ ପାରେ ନା କ୍ରିବଲ । କୀ ଭୟକ୍ଷର, କୀ ଯେ କରେ ବେଡିଯେଛେ, ସମସ୍ତ ସୋଫା ଥେକେ, ଚୟାର ଆଲମାରି ମିଟ୍‌ସେଫେର ପିଛନ ଥେକେ ସେ ଯେନ ତୁଲୋର ବଲେର ମତ ତୁଲତୁଲେ ବାଚାଦୁଟୋର ଗନ୍ଧ ପାଇଁ, ମୁଖ ଦୁକିଯେ ବେଡ଼ାଛେ ସମସ୍ତ ଜାୟଗାୟ, ଯେନ ମୁଖେ କରେ ସେଣ୍ଟି କାମଡ଼େ ବାର କରେ ଆନବେ ତାଦେର, ଢାଖ ନା-ଫୋଁଟା ଥ୍ୟାବଡ଼ା ଥ୍ୟାବଡ଼ା ମୁଖେ କୁଁଇ କୁଁଇ କରତେ କରତେ ସେ ଦୁଟୋଓ ଏକ୍ଷୁନି ଦୁଧ ଖୁଁଜତେ ଶୁରୁ କରବେ, ଏବଂ ଖୁବ ବିରକ୍ତ ମୁଖେ କ୍ରିବଲ-ଓ ଚାଟତେ ଥାକବେ ତାଦେର ।

ହଲୋଟାକେ ମାରୋ ଦେଖିଲ ଏକଦିନ, କ୍ରିବଲ-ଏର ରାଗ ହଛିଲ ନା, କେମନ ବୀଭତ୍ସ ଲାଗଛିଲ । ପାଯେର ନଖଗୁଲୋ ଥାବାର ମାଂସେର ମଧ୍ୟେ ତିରତିର କରେ କାଁପିଛିଲ । ମାଥାଟା ଶୂନ୍ୟ ଲାଗଛିଲ ତାର, କୀ ଦେଖିଛେ କେନ ଦେଖିଛେ ସେଟାଇ ମନେ ପଡ଼ାତେ ହଛିଲ, ଅଥଚ ହଲୋଟା ତାକେ ଚିନତେଓ ପାରିଲ ନା । ତାକିଯେ ଦେଖିଲାଓ ନା । ଆସିଲେ କୋନଟା ତାର କାହେ ବେଶି ଜରନି ଛିଲ, ହଲୋର ତାକେ ଦେଖାଟା ଚିନତେ ପାରାଟା ?

ହଲୋଟା ଚଲେ ଯାଓଯାର ପରଇ ନିଜେର ଭିତର ସିନ୍ଦାନ୍ତଟା ଜେଗେ ଉଠିତେ ଦେଖିଲ କ୍ରିବଲ, ତାରପର ଯତ ଦିନ ଗେଛେ, ପ୍ରତ୍ୟେକଟା ଦିନ ଆରୋ ଆରୋ ବେଶି କରେ ବୁଝିତେ ପେରେଛେ, ଏଟାଇ ଏକମାତ୍ର ସିନ୍ଦାନ୍ତ ଯା ସେ ନିତେ ପାରିତ, ଯା ତାର ନେଓଯାର ଛିଲ । ଏଇ ସିନ୍ଦାନ୍ତ ଏବଂ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଫଳେ, ତାର କୋନୋ ସନ୍ତାନକେ ଆର କଖିନୋ କୋନୋ ଭାବେ ହାରାନୋର ଭଯ ନେଇ କ୍ରିବଲେର । ସେଟା ଆର ସନ୍ତବଇ ନଯ, ଏମନିକି କ୍ରିବଲ ନିଜେ ଚାଇଲେଓ, ଯତକ୍ଷଣ ନା ସେ ନିଜେଇ ନିଜେକେ ହାରିଯେ ଫେଲିଛେ ।

ଶରୀର ସଂଲଗ୍ନ ଦେଶଗୁଲୋଯ ଆୟନାର କୋନୋ କମତି ନେଇ, ପ୍ରାକ୍ତିକ ଏବଂ ଅପ୍ରାକ୍ତିକ । ଦୁଟୋ ଦେଶେ ସଭ୍ୟତା ଚଲିଛେ, ଏକଟାଯ ଶିଳ୍ପବିପ୍ଲବଓ ଘଟେ ଗେଛେ, ସରେ ସରେ ଦୋକାନେ ଦୋକାନେ ଆୟନା, ଠିକ ତାର ଚାରପାଶେର ବାଡିଗୁଲୋର ମତଇ । ସଭ୍ୟତାର ସଙ୍ଗେ ପ୍ରକୌଶଲେର ସଙ୍ଗେ ତାଲ ରେଖେ, ଆୟନାର ସଂଖ୍ୟା ତୋ

বাড়তেই থাকে। তার যে কোনো একটা আয়নার সামনে গিয়ে দাঁড়ায় ক্রিবল, আর নিখুঁত চিনতে পারে, নিজের সন্তান চিনতে মায়ের কখনো ভুল হয় -- এই তো তিনি প্রসূতি আগের সেই দুষ্টু সাদাকালো ছোপওলাটার উচ্ছ্লতা, ওই তো, ঠিক আগের প্রসূতিতে ঢলচলে দুধসাদা ছানাটার লাবণ্য, তারা সবাই আছে, প্রত্যেকেই। আর কেউ কখনো হারিয়ে যাবে না। ক্রিবল-এর গোটা অস্তিত্ব গোটা বাস্তবতা জুড়ে তার সমস্ত সন্তানেরা খেলা করে বেড়ায়, তার সমস্ত বিগত সন্তানেরা, তার সমস্ত সন্তান্য সন্তানদের সঙ্গে, একত্রে, সবাই তারা রয়েছে ক্রিবলের গোটা দেহমন জুড়ে।

ক্রিবল নিজে ক্রমে বেড়েই চলেছে। তার সমস্ত সন্তান, তাদের প্রতিটি কিছু এখন তার ভিতরেই রয়ে যায়। জন্মানো মাত্র বাচ্চাদের সে নিজেই খেয়ে ফেলে, তাই হলোদেরও আর ভয় পেতে হয় না তাকে।